Zbirka odločb sodne prakse

SODBA SODIŠČA (peti senat)

z dne 9. junija 2022*

„Predhodno odločanje – Uredba (EGS) št. 2913/92 – Carinski zakonik Skupnosti – Člen 30(2)(a) in (b) – Carinska vrednost – Določitev transakcijske vrednosti podobnega blaga – Podatkovna zbirka, ki jo vzpostavi in upravlja nacionalni carinski organ – Podatkovne zbirke, ki jih vzpostavijo in upravljajo carinski organi drugih držav članic in službe Evropske unije – Enako ali podobno blago, izvoženo v Unijo ‚v istem ali približno istem času‘“

V zadevi C-187/21,

katere predmet je predlog za sprejetje predhodne odločbe na podlagi člena 267 PDEU, ki ga je vložilo Kúria (vrhovno sodišče, Madžarska) z odločbo z dne 4. februarja 2021, ki je na Sodišče prispela 25. marca 2021, v postopku

FAWKES Kft.

proti

Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatósága,

SODIŠČE (peti senat),

v sestavi E. Regan, predsednik senata, I. Jarukaitis, M. Ilešič, D. Gratsias (poročevalec) in Z. Csehi, sodniki,

generalna pravobranilka: T. Ćapeta,

sodni tajnik: A. Calot Escobar,

na podlagi pisnega postopka,

ob upoštevanju stališč, ki so jih predložili:

– za FAWKES Kft. L. P. Maruzs, ügyvéd,

– za madžarsko vlado M. Z. Fehér in K. Szíjjártó, agenta,

– za špansko vlado I. Herranz Elizalde in S. Jiménez García, agenta,

– za francosko vlado G. Bain in A.-L. Desjonquères, agenta,

* Jezik postopka: madžarščina.

– za finsko vlado M. Pere, agentka,

– za Evropsko komisijo B. Béres in F. Clotuche-Duvieusart, agenta,

na podlagi sklepa, sprejetega po opredelitvi generalne pravobranilke, da bo v zadevi razsojeno brez sklepnih predlogov,

izreka naslednjo

Sodbo

1 Predlog za sprejetje predhodne odločbe se nanaša na razlago člena 30(2)(a) in (b) Uredbe Sveta (EGS) št. 2913/92 z dne 12. oktobra 1992 o carinskem zakoniku Skupnosti (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 2, zvezek 4, str. 307), kakor je bila spremenjena z uredbama (ES) št. 82/97 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 13. aprila 1997 (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 2, zvezek 9, str. 221) in št. 2700/2000 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 16. novembra 2000 (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 2, zvezek 10, str. 239) (v nadaljevanju: Carinski zakonik).

2 Ta predlog je bil vložen v okviru spora med družbo FAWKES Kft. in Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatósága (nacionalna davčna in carinska uprava, direktorat za pritožbe, Madžarska) (v nadaljevanju: madžarski carinski organ) glede odločbe, s katero je ta organ na podlagi člena 30(2)(b) Carinskega zakonika določil carinsko vrednost tekstilnih izdelkov s poreklom s Kitajske (v nadaljevanju: sporna odločba).

Pravni okvir

Carinski zakonik

3 Carinski zakonik je bil razveljavljen in nadomeščen z Uredbo (EU) št. 952/2013 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 9. oktobra 2013 o carinskem zakoniku Unije (UL 2013, L 269, str. 1, in popravek v UL 2013, L 287, str. 90). Vendar se je na podlagi člena 286(2) zadnjenavedene uredbe v povezavi z njenim členom 288(2) Carinski zakonik uporabljal do 30. aprila 2016.

4 V osmi uvodni izjavi Carinskega zakonika je navedeno:

„[…] „[P]ri sprejemanju potrebnih ukrepov za izvajanje tega zakonika [je treba] posvetiti največjo pozornost preprečevanju vsakršne goljufije ali nepravilnosti, ki lahko negativno vplivajo na splošni proračun [Evropske unije]“.

5 Člen 6(3) tega zakonika določa:

„Carinski organi morajo odločbe, ki jih sprejmejo pisno in s katerimi zavrnejo zahtevke ali pa so za naslovnika neugodne, ustrezno utemeljiti“.

6 Člen 29(1) navedenega zakonika določa:

„Carinska vrednost uvoženega blaga je njegova transakcijska vrednost, to pomeni cena, ki je bila za blago ob prodaji za izvoz na carinsko območje Skupnosti dejansko plačana ali ki jo je treba plačati, po potrebi po uskladitvi, opravljeni v skladu s členoma 32 in 33 […]“.

7 Člen 30(1) in (2) istega zakonika določa:

„1. Če carinske vrednosti blaga ni mogoče določiti z uporabo člena 29, je treba po vrstnem redu uporabiti točke (a), (b), (c) in (d) odstavka 2 in sicer v skladu s prvo ustrezno točko, ki omogoča njeno določitev […]

2. Carinske vrednosti, določene z uporabo tega člena, so naslednje:

(a) transakcijska vrednost enakega blaga, ki je bilo prodano za izvoz v Skupnost in izvoženo v istem ali približno istem času kot blago, ki ga je treba ovrednotiti;

(b) transakcijska vrednost podobnega blaga, ki je bilo prodano za izvoz v Skupnost in izvoženo v istem ali približno istem času kot blago, ki ga je treba ovrednotiti;

(c) vrednost na podlagi cene na enoto, po kateri se uvoženo blago ali uvoženo enako ali podobno blago v največji skupni količini proda v Skupnosti osebam, ki niso povezane s prodajalci;

(d) izračunana vrednost, ki je enaka vsoti:

– stroškov ali vrednosti materiala in operacij izdelave ali drugih operacij, ki so nastali pri proizvodnji uvoženega blaga,

– zneska dobička in splošnih stroškov, ki ustreza znesku, ki ga proizvajalci države izvoza ob izvozu v Skupnost običajno določijo pri prodaji blaga enake vrste ali narave kot je blago, ki ga je treba ovrednotiti,

– stroškov ali vrednosti postavk iz člena 32(1)(e).“

8 Člen 31(1) Carinskega zakonika določa:

„Če carinske vrednosti uvoženega blaga ni mogoče določiti z uporabo členov 29 in 30, se ta na podlagi razpoložljivih podatkov v Skupnosti določi z ustreznimi metodami, ki so skladne z načeli in splošnimi določbami:

– sporazuma o izvajanju člena VII Splošnega sporazuma o tarifah [carinah] in trgovini z leta 1994,

– člena VII Splošnega sporazuma o tarifah [carinah] in trgovini [iz] leta 1994,

– z določbami tega poglavja.“

9 Člen 78 tega zakonika določa:

„1. Carinski organi lahko po uradni dolžnosti ali na zahtevo deklaranta, po odobritvi prepustitve blaga, deklaracije ponovno pregledajo.

2. Carinski organi lahko po prepustitvi blaga preverijo poslovne dokumente in podatke, ki se nanašajo na uvozne ali izvozne operacije v zvezi z zadevnim blagom ali na kasnejše trgovske posle z istim blagom, da se prepričajo o točnosti navedb v deklaraciji. Ta preverjanja se lahko izvajajo pri deklarantu, vseh osebah, ki so s poslovnega vidika neposredno ali posredno udeležene v navedenih operacijah, in vseh drugih osebah, ki iz poslovnih razlogov razpolagajo s temi dokumenti in podatki. Ti organi lahko tudi pregledajo blago, če je to še mogoče predložiti.

3. Če se pri ponovnem pregledu deklaracije ali naknadnih preverjanjih izkaže, da so bile določbe o zadevnem carinskem postopku uporabljene na podlagi netočnih ali nepopolnih podatkov, carinski organi ob upoštevanju vseh sprejetih predpisov, sprejmejo potrebne ukrepe za ureditev položaja, pri čemer upoštevajo nove informacije, s katerimi razpolagajo.“

10 Člen 221(3) in (4) navedenega zakonika določa:

„3. Po poteku treh let od datuma, ko je carinski dolg nastal, se dolžniku ne pošlje obvestilo. Ta rok se odloži z dnem, ko je vložena pritožba v smislu člena 243 za toliko časa, kolikor traja pritožbeni postopek.

4. Če je carinski dolg posledica dejanja, ki je bilo v trenutku, ko se je zgodilo, zavezano sprožitvi kazenskega postopka na sodišču, se lahko znesek, opredeljen z veljavnimi določbami, sporoči dolžniku po izteku triletnega roka iz odstavka 3.“

Uredba za izvajanje

11 Naslov V Uredbe Komisije (EGS) št. 2454/93 z dne 2. julija 1993 o določbah za izvajanje Uredbe št. 2913/92 (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 2, zvezek 6, str. 3), kakor je bila spremenjena z Uredbo Komisije (ES) št. 3254/94 z dne 19. decembra 1994 (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 2, zvezek 5, str. 326) (v nadaljevanju: Uredba za izvajanje), je naslovljen „Carinska vrednost“ in vsebuje člene od 141 do 181a te Uredbe za izvajanje.

12 Člen 142 Uredbe za izvajanje določa:

„1. Posamezni izrazi, uporabljeni v tem naslovu, imajo naslednji pomen:

[…]

(c) ‚enako blago‘: blago, ki je bilo izdelano v isti državi in je v vseh pogledih enako, vključno s fizikalnimi lastnostmi, kakovostjo in slovesom blaga. Malenkostne razlike v videzu ne izključujejo blaga, ki se sicer po opredelitvi šteje za enako;

(d) ‚podobno blago‘: blago, ki je bilo izdelano v isti državi in ima, čeprav v vseh pogledih ni enako, podobne lastnosti in podobno materialno sestavo, ki mu omogoča izpolnjevanje enakih funkcij in zamenljivost po trgovski plati; pri ugotavljanju, ali je neko blago podobno, je treba med drugim upoštevati kakovost in sloves blaga ter obstoj blagovne znamke;

[…]“.

13 Člen 150 te uredbe določa:

„1. Pri uporabi člena 30(2)(a) [Carinskega zakonika] (transakcijska vrednost enakega blaga) se carinska vrednost določi s sklicevanjem na transakcijsko vrednost enakega blaga iz kupoprodajnega posla na enaki komercialni ravni in za približno enako količino blaga, kolikršna je količina blaga, ki se vrednoti. […]

3. Če se v skladu s tem členom ugotovi [dve ali] več transakcijskih vrednosti enakega blaga, se za določitev carinske vrednosti uvoženega blaga uporabi najnižja transakcijska vrednost.

4. Pri uporabi tega člena se upošteva transakcijska vrednost blaga, ki ga je izdelala druga oseba, samo če se v skladu z odstavkom 1 ne more ugotoviti nobena transakcijska vrednost za enako blago, ki ga je izdelala ista oseba kakor vrednoteno blago.

5. Za namene tega člena se za ‚transakcijsko vrednost uvoženega podobnega blaga' šteje carinska vrednost, ki je bila predhodno ugotovljena v skladu s členom 29 [Carinskega zakonika] in usklajena v skladu z odstavkom 1 in odstavkom 2 tega člena."

14 Člen 151 navedene uredbe določa:

„1. Pri uporabi člena 30(2)(b) [Carinskega zakonika] (transakcijska vrednost podobnega blaga) se carinska vrednost določi s sklicevanjem na transakcijsko vrednost podobnega blaga iz kupoprodajnega posla na enaki komercialni ravni in za skoraj enako količino blaga, kakršna je količina blaga, ki se vrednoti. […]

[…]

3. Če se pri uporabi tega člena ugotovi [dve ali] več transakcijskih vrednosti podobnega blaga, se za določitev carinske vrednosti uvoženega blaga uporabi najnižja transakcijska vrednost.

4. Pri uporabi tega člena se upošteva transakcijska vrednost blaga, ki ga je izdelala druga oseba, le če se v skladu z odstavkom 1 ne more ugotoviti nobena transakcijska vrednost za podobno blago, ki ga je izdelala ista oseba kakor vrednoteno blago.

5. Za uporabo tega člena se za ‚transakcijsko vrednost uvoženega podobnega blaga' šteje carinska vrednost, ki je bila predhodno ugotovljena v skladu s členom 29 [Carinskega zakonika] in usklajena v skladu z odstavkom 1 in odstavkom 2 tega člena."

15 Člen 181a Uredbe za izvajanje določa:

„1. Carinskim organom ni treba določati carinske vrednosti uvoznega blaga na osnovi metode transakcijske vrednosti, če v skladu s postopkom iz odstavka 2 niso prepričani, na podlagi upravičenega dvoma, da prijavljena vrednost predstavlja celoten znesek, plačan ali ki se plača, kakor je navedeno v členu 29 [Carinskega zakonika].

2. Kadar so carinski organi v dvomih, kakor je opisano v odstavku 1, lahko zaprosijo za dodatne informacije v skladu s členom 178(4). Če se ti dvomi nadaljujejo, morajo carinski organi pred končno odločitvijo obvestiti zadevno osebo, pisno, če se zahteva, o razlogih za te dvome in ji primerno omogočiti, da odgovori. Končna odločitev in razlogi zanjo se zadevni osebi sporočijo v pisni obliki."

Uredba št. 515/97

16 Uredba Sveta (ES) št. 515/97 z dne 13. marca 1997 o medsebojni pomoči med upravnimi organi držav članic in o sodelovanju med njimi in Komisijo zaradi zagotavljanja pravilnega izvajanja carinske in kmetijske zakonodaje (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 2, zvezek 8, str. 217), kakor je bila spremenjena z Uredbo (ES) št. 766/2008 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 9. julija 2008 (UL 2008, L 218, str. 48) (v nadaljevanju: Uredba št. 515/97), v členu 1(1) določa:

„Ta uredba določa pogoje, pod katerimi upravni organi, ki so v državah članicah pristojni za izvajanje carinske in kmetijske zakonodaje, sodelujejo med sabo in s Komisijo, da zagotovijo spoštovanje teh zakonodaj v okviru sistema Skupnosti.“

17 Naslova I in II te uredbe se v skladu z njunima naslovoma nanašata na pomoč na zahtevo in spontano pomoč.

18 Naslov V navedene uredbe, „Carinski informacijski sistem [(CIS)]“, vsebuje poglavje 2, naslovljeno „Delovanje in uporaba CIS“, ki vsebuje člen 24 te uredbe, ki določa:

„CIS sestavlja centralna zbirka podatkov, ki je dostopna preko terminalov v vseh državah članicah in Komisiji. Vsebuje izključno podatke, vključno z osebnimi podatki, ki so potrebni za dosego njegovega cilja skladno s členom 23(2); podatki so razdeljeni v naslednje kategorije:

[…]

(g) pridržanje, zaseg ali odvzem blaga;

[…]“.

Izvedbena uredba (EU) 2016/346

19 V uvodni izjavi 1 Izvedbene uredbe Komisije (EU) 2016/346 z dne 10. marca 2016 o določanju podatkov, ki se vključijo v carinski informacijski sistem (UL 2016, L 65, str. 40), je navedeno:

„Cilj [CIS] je pomoč pristojnim organom pri preprečevanju, odkrivanju in preganjanju ravnanj, ki so v nasprotju s carinsko in kmetijsko zakonodajo. Da bi ta cilj dosegli, pristojni organi držav članic v CIS vnašajo informacije o pomembnih dogodkih, kot so zaseg ali pridržanje blaga. Da bi CIS še naprej izpolnjeval potrebe pristojnih organov, je treba posodobiti seznam podatkov, ki jih je treba vključiti v CIS.“

Predpisi o statistiki o zunanji trgovini

20 Uredba (ES) št. 471/2009 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 6. maja 2009 o statistiki Skupnosti o zunanji trgovini z državami nečlanicami in razveljavitvi Uredbe Sveta (ES) št. 1172/95 (UL 2009, L 152, str. 23) v členu 3(1) določa:

„Zunanjetrgovinska statistika evidentira uvoz in izvoz blaga.

[…]

Države članice evidentirajo uvoz v primeru, da blago vstopi na statistično ozemlje Skupnosti v skladu z enim od naslednjih carinskih postopkov iz Carinskega zakonika:

(a) sprostitev v prosti promet;

(b) aktivno oplemenitenje;

[…]“.

21 Člen 4(1) te uredbe določa:

„Vir podatkov za evidentiranje uvoza in izvoza blaga iz člena 3(1) je carinska deklaracija, skupaj z morebitnimi dopolnitvami ali spremembami statističnih podatkov, ki so posledica odločitev carinskih organov o njej.“

22 Člen 5(1) navedene uredbe določa:

„Države članice iz evidenc o uvozu ali izvozu iz člena 3(1) pridobijo naslednje podatke:

[…]

(c) statistična vrednost blaga na nacionalni meji držav članic uvoznic ali izvoznic;

[…]“.

23 Člen 6 Uredbe št. 471/2009 določa:

„1. Države članice za vsako mesečno referenčno obdobje pripravijo statistiko, izraženo v vrednosti in količini uvoženega in izvoženega blaga, po:

(a) oznaki blaga;

(b) državah članicah uvoznicah/izvoznicah;

(c) državah partnericah;

(d) statističnem postopku;

(e) vrsti posla;

(f) preferencialni obravnavi pri uvozu;

(g) vrsti prevoza.

[…]“.

24 Člen 8 te uredbe določa:

„1. Države članice Komisiji (Eurostatu) posredujejo statistiko iz člena 6(1) najpozneje v 40 dneh po koncu vsakega mesečnega referenčnega obdobja.

Države članice zagotovijo, da statistika vključuje podatke o celotnem uvozu in izvozu v zadevnem referenčnem obdobju, ter jo ustrezno prilagodijo, če evidenca ni na voljo.

[…]“.

25 Uredba Komisije (EU) št. 113/2010 z dne 9. februarja 2010 o izvajanju Uredbe št. 471/2009 v zvezi z zajetjem trgovanja, opredelitvijo podatkov, pripravo statistike blagovne menjave glede na značilnosti podjetij in glede na valuto računa ter posebnim blagom ali gibanji (UL 2010, L 37, str. 1) v členu 4(1) in (2) določa:

„1. Statistična vrednost temelji na vrednosti blaga v času in kraju, ko blago prečka mejo namembne države članice pri uvozu in države članice dejanskega izvoza pri izvozu.

Statistična vrednost se izračuna na podlagi vrednosti blaga iz odstavka 2 in po potrebi prilagodi stroškom prevoza in zavarovanja v skladu z odstavkom 4.

2. Glede na načela vrednotenja iz sporazuma o izvajanju člena VII Splošnega sporazuma o carinah in trgovini (Sporazum STO o določanju carinske vrednosti) je vrednost blaga za uvoz ali izvoz:

(a) v primeru prodaje ali nakupa, cena, ki je bila dejansko plačana ali se plačuje za uvoženo ali izvoženo blago, brez samovoljno določenih ali fiktivnih vrednosti;

(b) v drugih primerih, cena, ki bi bila plačana v primeru prodaje ali nakupa.

Carinska vrednost se uporabi, če je bila določena v skladu s carinskim zakonikom za blago, sproščeno v prost promet.“

Spor o glavni stvari in vprašanja za predhodno odločanje

26 Družba FAWKES, tožeča stranka v postopku v glavni stvari, je leta 2012 v Unijo večkrat uvozila tekstilne izdelke s poreklom s Kitajske. Madžarski carinski organ je menil, da so transakcijske vrednosti, deklarirane na podlagi člena 29 Carinskega zakonika, neobičajno nizke. Ker je ta organ štel, da carinske vrednosti teh izdelkov ni mogoče določiti na podlagi transakcijske vrednosti v skladu s pravilom iz člena 29 tega zakonika ali uporabiti metode iz člena 30 tega zakonika, je za to uporabil člen 31 navedenega zakonika, pri čemer je sprejel več odločb, zoper katere je tožeča stranka v postopku v glavni stvari vložila tožbe pri pristojnem nacionalnem sodišču.

27 Kot je razvidno iz stališč, ki sta jih predložili tako tožeča stranka v postopku v glavni stvari kot madžarska vlada in ki so bila v zvezi s tem potrjena z elementi iz spisa, predloženega Sodišču, je pristojno nacionalno sodišče te odločbe razglasilo za nične. Madžarski carinski organ je sprejel nove odločbe, ki so bile prav tako razglašene za nične na podlagi tožb, ki jih je vložila tožeča stranka v postopku v glavni stvari. Ta organ je nato sprejel sporno odločbo, s katero je bila carinska vrednost določena v skladu s členom 30(2)(b) Carinskega zakonika. V ta namen je uporabil elemente, ki izhajajo iz nacionalne podatkovne zbirke in se nanašajo na obdobje 90 dni, od tega 45 pred carinjenjem in 45 po carinjenju. Navedeni organ ni upošteval drugih postopkov carinjenja tožeče stranke v postopku v glavni stvari.

28 Tožeča stranka v postopku v glavni stvari je v utemeljitev tožbe zoper sporno odločbo navedla, prvič, da bi moral madžarski carinski organ za določitev carinske vrednosti v skladu s členom 30(2)(a) ali (b) Carinskega zakonika vpogledati v podatkovne zbirke, ki jih vodi več služb Unije, kot so generalni direktorat (GD) za „Obdavčenje in carinsko unijo“ (TAXUD) Evropske komisije, Evropski urad za boj proti goljufijam (OLAF) in Eurostat, statistični urad Evropske unije. Drugič, ta carinski organ naj ne bi smel izključiti transakcijskih vrednosti, ki so se nanašale na drug uvoz, ki naj bi ga tožeča stranka v postopku v glavni stvari opravila na Madžarskem in v drugih državah članicah, ne da bi mu pristojni organi nasprotovali. Tretjič, tožeča stranka v postopku v glavni stvari navaja, da bi moralo biti obdobje, ki se upošteva za določitev carinske vrednosti, daljše od 90 dni, na katero se je skliceval navedeni carinski organ.

29 Ker je nacionalno prvostopenjsko sodišče to tožbo zavrnilo, je tožeča stranka v postopku v glavni stvari vložila revizijo pri Kúria (vrhovno sodišče, Madžarska), ki je predložitveno sodišče. Tožeča stranka v postopku v glavni stvari je v utemeljitev revizije ponovila svoje očitke, ki se nanašajo na domnevno obveznost določitve carinske vrednosti z vpogledom v podatkovne zbirke v Uniji, upoštevanja transakcijskih vrednosti v zvezi z drugim uvozom navedene tožeče stranke in upoštevanja upoštevnega obdobja, daljšega od 90 dni.

30 Predložitveno sodišče meni, da kadar gre za določitev carinske vrednosti na podlagi transakcijske vrednosti enakega ali podobnega blaga v smislu člena 30(2)(a) in (b) Carinskega zakonika, nacionalni carinski organ ne sme opustiti naslovitve zahteve na carinske organe drugih držav članic. Ker na ravni Unije ni podatkovne zbirke, v kateri bi se zbirale potrebne informacije, naj bi bilo treba to določbo razlagati tako, da carinskim organom države članice omogoča, da od svojih kolegov iz drugih držav članic zahtevajo informacije.

31 Predložitveno sodišče dalje meni, da carinski organ lahko ne upošteva transakcijskih vrednosti, uporabljenih pri prejšnjih carinjenjih, ki so bile opravljene na zahtevo istega uvoznika, če obstaja dvom glede sprejemljivosti teh carinskih vrednosti v smislu člena 29 Carinskega zakonika. Predložitveno sodišče tudi šteje, da obdobje 90 dni, od tega 45 pred carinjenjem in 45 po carinjenju, ustreza pojmu blaga, izvoženega v Unijo „v istem ali približno istem času kot blago, ki ga je treba ovrednotiti“ v smislu člena 30(2) (a) in (b) tega zakonika.

32 V teh okoliščinah je Kúria (vrhovno sodišče) prekinilo odločanje in Sodišču v predhodno odločanje predložilo ta vprašanja:

„1. Ali je treba člen 30(2)(a) in (b) [Carinskega zakonika] razlagati tako, da je mogoče in treba kot carinsko vrednost upoštevati le vrednost, navedeno v podatkovni zbirki, ki temelji na lastnih carinjenjih carinskega organa države članice?

2. Če je odgovor na prvo vprašanje nikalen, ali se je treba pri določitvi carinske vrednosti v smislu člena 30(2)(a) in (b) obrniti na carinske organe drugih držav članic, da bi se pridobila carinska vrednost podobnega blaga, navedena v njihovi podatkovni zbirki, in/ali je treba vpogledati v podatkovno zbirko [Unije] in pridobiti carinsko vrednost, navedeno v njej?

3. Ali je mogoče člen 30(2)(a) in (b) Uredbe št. 2913/92 razlagati tako, da pri določitvi carinske vrednosti ni mogoče upoštevati transakcijskih vrednosti, povezanih z lastnimi transakcijami predlagatelja carinjenja, čeprav jih niso prerekali ne nacionalni carinski organ ne carinski organi drugih držav članic?

4. Ali je treba zahtevo po ‚istem ali približno istem času' iz člena 30(2)(a) in (b) Uredbe št. 2913/92 razlagati tako, da je mogoče referenčno obdobje omejiti na obdobje, ki obsega 45 dni pred carinjenjem in 45 dni po carinjenju?"

Vprašanja za predhodno odločanje

Prvo in drugo vprašanje

33 Predložitveno sodišče s prvim in drugim vprašanjem, ki ju je treba obravnavati skupaj, v bistvu sprašuje, ali je treba člen 30(2)(a) in (b) Carinskega zakonika razlagati tako, da se lahko carinski organ države članice pri določitvi carinske vrednosti v skladu s to določbo omeji na uporabo elementov, navedenih v nacionalni podatkovni zbirki, ki jo vzdržuje in upravlja on, ali pa mora, da bi pridobil dodatne podatke za namene te določitve, dostopiti do informacij, s katerimi razpolagajo carinski organi drugih držav članic ali institucije in službe Unije, po potrebi tako, da nanje naslovi zahtevo.

34 Poudariti je treba, da je cilj določb prava Unije o carinskem vrednotenju vzpostaviti pravičen, enoten in nevtralen sistem, ki izključuje uporabo arbitrarnih ali fiktivnih carinskih vrednosti. Tako mora carinska vrednost odražati resnično ekonomsko vrednost uvoženega blaga in zato upoštevati vse njegove dele, ki imajo ekonomsko vrednost (sodba z dne 9. julija 2020, Direktor na Teritorialna direktsiya Yugozapadna Agentsiya „Mitnitsi", C-76/19, EU:C:2020:543, točka 34 in navedena sodna praksa).

35 Poleg tega morajo carinski organi ob upoštevanju vezi subsidiarnosti, ki obstaja med različnimi metodami določitve carinske vrednosti, določenimi v členu 30(2), od (a) do (d), Carinskega zakonika, preden se lahko odločijo, da se posamezna metoda ne uporabi, izkazati skrbno ravnanje pri izvajanju posameznih zaporednih metod, določenih v tej določbi (sodba z dne 9. novembra 2017, LS Customs Services, C-46/16, EU:C:2017:839, točka 52).

36 Če se torej carinski organ odloči, da bo carinsko vrednost določil na podlagi člena 30(2)(a) Carinskega zakonika, mora svojo presojo opreti na elemente, ki se nanašajo na enako blago, kot je opredeljeno v členu 142(1)(c) Uredbe za izvajanje, ki je bilo izvoženo v istem ali približno istem času kot blago, ki ga je treba ovrednotiti, pri čemer mora upoštevati tudi druge pogoje iz člena 150 zadnjenavedene uredbe, ki se nanašajo zlasti na komercialno raven, na kateri se to enako blago prodaja, na prodano količino in na osebo, ki ga je izdelala.

37 Podobno mora carinski organ, če se po ugotovitvi, da se metoda iz člena 30(2)(a) Carinskega zakonika ne uporabi, odloči, da bo carinsko vrednost določil v skladu s členom 30(2)(b) tega zakonika, svojo presojo opreti na elemente, ki se nanašajo na podobno blago, kot je opredeljeno v členu 142(1)(d) uredbe za izvajanje, ki je bilo izvoženo v Unijo v istem ali približno istem času kot blago, ki ga je treba ovrednotiti, pri čemer mora upoštevati tudi druge pogoje iz člena 151 zadnjenavedene uredbe, ki so enaki pogojem iz člena 150 te uredbe.

38 V tem okviru so carinski organi ob upoštevanju dolžnosti skrbnega ravnanja, ki jim je naložena pri izvajanju člena 30(2)(a) in (b) Carinskega zakonika, zavezani vpogledati v vse podatkovne vire in zbirke podatkov, ki jih imajo na voljo, da se carinska vrednost opredeli čim bolj natančno in čim bližje dejanskemu stanju (glej v tem smislu sodbi z dne 9. novembra 2017, LS Customs Services, C-46/16, EU:C:2017:839, točka 56, in z dne 20. junija 2019, Oribalt Rīga, C-1/18, EU:C:2019:519, točka 27).

39 V skladu s to obveznostjo mora vsak carinski organ uporabiti nacionalno podatkovno zbirko, ki jo upravlja in vzdržuje, če mu ta podatkovna zbirka zagotavlja elemente, ki so potrebni za uporabo člena 30(2)(a) in (b) Carinskega zakonika s sprejetjem obrazložene odločbe v skladu s členom 6(3) tega zakonika. Nasprotno pa carinski organ ne more biti zavezan, da po uradni dolžnosti ali na zahtevo sistematično išče dostop do virov informacij ali podatkovnih zbirk, ki jih ne potrebuje za uporabo člena 30(2)(a) in (b) navedenega zakonika, zlasti če nima prostega in takojšnjega dostopa do teh virov informacij ali teh podatkovnih zbirk ali če podatkov, ki jih vsebujejo, ni mogoče vključiti v obrazložitev odločbe, sprejete na podlagi te določbe.

40 V zvezi s tem je treba poudariti, da carinski organi nacionalne podatkovne zbirke vzdržujejo s carinskimi deklaracijami, ki jih prejmejo v skladu s Carinskim zakonikom. Natančneje, iz člena 3(1), drugi pododstavek, v povezavi s členom 4(1) Uredbe št. 471/2009 izhaja, da morajo države članice registrirati vsak uvoz blaga, ki vstopi na njihovo ozemlje, ki je del statističnega ozemlja Unije v smislu člena 2(b) te uredbe, tako da carinsko deklaracijo uporabijo kot vir podatkov za registracijo. Med statističnimi podatki, ki jih carinski organi zbirajo, je v skladu s členom 5(1)(c) navedene uredbe statistična vrednost blaga na meji države članice uvoza, ki v skladu s členom 4(1) Uredbe št. 113/2010 temelji na vrednosti blaga v času in kraju, ko blago prečka mejo namembne države članice uvoza.

41 Tako ustvarjene nacionalne podatkovne zbirke torej načeloma lahko napotujejo na elemente, ki so potrebni za uporabo člena 30(2)(a) in (b) Carinskega zakonika. Poleg tega je vsaka od teh nacionalnih podatkovnih zbirk po definiciji prosto in takoj dostopna carinskemu organu zadevne države članice, ki jo vzdržuje in upravlja.

42 V teh okoliščinah je morebitna obveznost carinskega organa države članice, v kateri poteka carinjenje, da uporabi podatke, ki izhajajo iz podatkovnih zbirk, ki jih vzpostavijo in upravljajo carinski organi drugih držav članic ali službe Unije, odvisna od tega, ali lahko zadevni carinski organ carinsko vrednost določi na način, ki je v skladu s členom 30(2)(a) in (b) Carinskega zakonika, na podlagi podatkov, ki jih ima takoj na voljo. Če ima ta organ že na podlagi podatkovnih zbirk, ki jih vzdržuje in upravlja, na voljo za to potrebne elemente, informacije v podatkovnih zbirkah, ki jih upravljajo drugi carinski organi ali službe Unije, niso posebej koristne.

43 Poleg tega je prost in takojšen dostop do vsake nacionalne podatkovne zbirke pridržan le carinskemu organu zadevne države članice, ki to zbirko vzdržuje in upravlja, tako da lahko ustrezni organi drugih držav članic informacije iz te zbirke pridobijo le na podlagi zahteve, vložene v skladu z Uredbo št. 515/97.

44 Iz člena 1(1) Uredbe št. 515/97 namreč izhaja, da ta uredba določa pogoje, pod katerimi upravni organi, ki so v državah članicah pristojni za izvajanje carinske in kmetijske zakonodaje, sodelujejo med sabo in s Komisijo, da zagotovijo spoštovanje teh zakonodaj. Ta pomoč pa se zagotavlja bodisi na zahtevo v skladu z določbami naslova I te uredbe bodisi spontano v skladu z naslovom II navedene uredbe, v položajih, ki se razlikujejo od navadnega nadzora za določitev carinske vrednosti.

45 V teh okoliščinah bi, če podatki iz nacionalne podatkovne zbirke zadevne države članice zadoščajo, da carinski organ te države določi carinsko vrednost v skladu s členom 30(2)(a) in (b) Carinskega zakonika, naložitev obveznosti sistematičnega iskanja elementov, ki izhajajo iz podatkovnih zbirk, ki jih upravljajo carinski organi drugih držav članic, povzročila nepotrebno otežitev vseh postopkov nadzora, kar bi lahko ogrozilo uresničitev cilja boja proti goljufijam in drugim nezakonitim dejanjem, ki škodijo finančnim interesom Unije. Ta cilj iz člena 325 PDEU

in osme uvodne izjave Carinskega zakonika namreč zahteva, da se carinske kontrole zaključijo pravočasno, tako da se omogoči učinkovito in popolno pobiranje carin (glej v tem smislu sodbo z dne 8. marca 2022, Komisija/Združeno kraljestvo (Boj proti goljufijam s prenizkim vrednotenjem), C-213/19, EU:C:2022:167, točke od 209 do 211 in navedena sodna praksa).

46 Ni gotovo, da statistični podatki, ki se zbirajo na ravni Unije, zlasti tisti, ki so navedeni v pisnih stališčih, predloženih Sodišču, nujno vsebujejo elemente, ki jih je mogoče uporabiti za določitev carinske vrednosti na podlagi člena 30(2)(a) in (b) Carinskega zakonika, ker so ti podatki zbirni in zaupni.

47 V zvezi s tem je treba poudariti, da Uredba št. 515/97 v skladu z naslovom V vzpostavlja carinski informacijski sistem, ki ga sestavlja centralna zbirka podatkov, ki je dostopna prek terminalov v vseh državah članicah in pri Komisiji. Vendar je iz člena 24(g) te uredbe in iz uvodne izjave 1 Izvedbene uredbe 2016/346 razvidno, da pristojni organi držav članic v carinski informacijski sistem vnašajo informacije o pomembnih dogodkih, kot so zaseg ali pridržanje blaga. V carinskem informacijskem sistemu se torej ne zbirajo podatki o vsakem carinjenju, ki se opravi na carinskem območju Unije, in iz katerih bi lahko pristojni organi v vsakem primeru pridobili elemente, ki so potrebni za določitev carinske vrednosti blaga v skladu s členom 30(2)(a) in (b) Carinskega zakonika.

48 Podobno iz členov 5, 6 in 8 Uredbe št. 471/2009 izhaja, da države članice Eurostatu posredujejo zbirne podatke o uvozu, ki so izraženi po vrednosti in razčlenjeni po oznakah blaga. Kot je bilo navedeno v točkah 36 in 37 te sodbe, določitev carinske vrednosti v skladu s členom 30(2)(a) in (b) Carinskega zakonika zahteva preučitev elementov, kot so fizikalne značilnosti, kakovost, sloves, zamenljivost blaga in komercialna raven upoštevane prodaje.

49 Zato se, kot trdi madžarska vlada, podatki, ki jih države članice na podlagi Uredbe št. 471/2009 posredujejo Eurostatu, sami po sebi ne zdijo primerni za to, da bi carinskemu organu omogočili, da carinsko vrednost določi v skladu s členom 30(2)(a) in (b) Carinskega zakonika.

50 To velja tudi za vsako podatkovno zbirko, vzpostavljeno na ravni Unije, ki vsebuje informacije v carinskem interesu, kot so tarife, pravila o poreklu, davki in dodatne dajatve, uvozni postopki in uvozne formalnosti, zahteve v zvezi s proizvodi, trgovinske ovire in statistike o trgovinskih tokovih, ne da bi zagotavljala natančne informacije, na podlagi katerih bi bilo mogoče carinsko vrednost določiti v skladu s členom 30(2)(a) in (b) Carinskega zakonika.

51 Poleg tega obveznost obrazložitve, ki jo imajo carinski organi pri izvajanju Carinskega zakonika, vpliva na možnost uporabe podatkovnih zbirk, ki jih upravljajo službe Unije, za namene preprečevanja goljufij.

52 Člen 6(3) Carinskega zakonika namreč določa, da morajo carinski organi odločbe, ki jih sprejmejo pisno in so za naslovnika neugodne, ustrezno utemeljiti.

53 Tako mora obveznost obrazložitve, ki jo imajo v okviru izvajanja Carinskega zakonika carinski organi, prvič, omogočiti jasno in nedvoumno analizo razlogov, iz katerih so ti izločili eno ali več metod določitve carinske vrednosti, v obravnavanem primeru metode iz člena 29 Carinskega zakonika (glej v tem smislu sodbo z dne 9. novembra 2017, LS Customs Services, C-46/16, EU:C:2017:839, točka 44).

54 Drugič, ta obveznost pomeni, da so navedeni organi zavezani v odločbi, s katero je določen znesek dolgovanih uvoznih dajatev, navesti podatke, na podlagi katerih je bila carinska vrednost blaga izračunana, v obravnavanem primeru na podlagi člena 30(2) Carinskega zakonika, da se naslovniku odločbe omogoči obramba njegovih pravic v najboljših možnih okoliščinah in odločitev ob popolnem poznavanju upoštevnih okoliščin o tem, ali je zoper to odločbo smiselno vložiti pravno sredstvo, ter da se sodiščem omogoči izvrševanje nadzora nad zakonitostjo navedene odločbe (glej v tem smislu sodbo z dne 9. novembra 2017, LS Customs Services, C-46/16, EU:C:2017:839, točka 45).

55 Tudi če bi se zaupni elementi iz podatkovne zbirke – ki so namenjeni temu, da se z uporabo metod statističnega iskanja odkrijejo poslovni modeli, ki lahko pomenijo primer goljufije – lahko izkazali za koristne za določitev carinske vrednosti, ti elementi ne morejo biti del obrazložitve, ki se zahteva v členu 6(3) Carinskega zakonika. Zato ni mogoče šteti, da je podatkovna zbirka, iz katere izhajajo ti elementi, na voljo carinskim organom za določitev carinske vrednosti v smislu člena 30(2)(a) in (b) Carinskega zakonika.

56 Vendar ugotovitve, navedene v točkah od 42 do 55 te sodbe, carinskemu organu države članice ne preprečujejo, da glede na okoliščine posameznega primera in ob upoštevanju svoje dolžnosti skrbnega ravnanja na carinske organe drugih držav članic ali institucije in službe Unije naslovi ustrezne zahtevke za pridobitev dodatnih elementov, ki jih potrebuje za določitev carinske vrednosti (glej po analogiji sodbo z dne 9. novembra 2017, LS Customs Services, C-46/16, EU:C:2017:839, točka 55), če je zadevni subjekt z navedenimi elementi lahko seznanjen na podlagi člena 6(3) Carinskega zakonika.

57 Glede na zgornje preudarke je treba na prvo in drugo vprašanje odgovoriti, da je treba člen 30(2)(a) in (b) Carinskega zakonika razlagati tako, da se lahko carinski organ države članice pri določitvi carinske vrednosti v skladu s to določbo omeji na uporabo elementov, navedenih v nacionalni podatkovni zbirki, ki jo vzdržuje in upravlja on, ne da bi moral, kadar ti elementi zadostujejo za to določitev, dostopiti do informacij, s katerimi razpolagajo carinski organi drugih držav članic ali institucije in službe Unije, pri čemer to ne vpliva na možnost navedenega carinskega organa, da če to ni tako, na te organe ali te institucije in službe naslovi zahtevo za pridobitev dodatnih podatkov za to določitev.

Tretje vprašanje

58 Predložitveno sodišče s tretjim vprašanjem v bistvu sprašuje, ali je treba člen 30(2)(a) in (b) Carinskega zakonika razlagati tako, da lahko carinski organ države članice pri določitvi carinske vrednosti izključi transakcijske vrednosti v zvezi z drugimi operacijami predlagatelja carinjenja, čeprav ne ta carinski organ ne carinski organi drugih držav članic niso prerekali navedenih vrednosti.

59 Iz člena 150(5) in člena 151(5) Uredbe za izvajanje izhaja, da se za transakcijsko vrednost enakega oziroma podobnega blaga šteje transakcijska vrednost enakega oziroma podobnega drugega blaga, ki je bila predhodno določena na podlagi člena 29 Carinskega zakonika.

60 Ti določbi pa ne izključujeta, da se za določitev carinske vrednosti glede na dani uvoz v skladu s členom 30(2)(a) in (b) Carinskega zakonika upoštevajo transakcijske vrednosti v zvezi z drugim uvozom, ki ga opravi isti gospodarski subjekt, določene na podlagi člena 29 tega zakonika.

61 Vendar lahko carinski organ v skladu s členom 78(1) in (2) Carinskega zakonika po prepustitvi blaga ponovno pregleda carinsko deklaracijo in/ali preveri poslovne dokumente in podatke, ki se nanašajo na uvoze v zvezi z zadevnim blagom. Poleg tega iz člena 221(3) Carinskega zakonika izhaja, da je treba znesek dajatev, in sicer tako prvotno določen znesek kot tudi znesek, ki je bil morebiti določen po ponovnem pregledu ali preveritvi, dolžniku sporočiti v treh letih od datuma, ko je carinski dolg nastal.

62 Nazadnje, iz člena 181a Uredbe za izvajanje izhaja, da lahko carinski organ, če upravičeno dvomi, da prijavljena vrednost uvoženega blaga pomeni celoten plačani znesek ali znesek, ki ga je treba plačati, zavrne prijavljeno ceno, če se ti dvomi nadaljujejo po morebitni zahtevi za predložitev vseh dodatnih informacij ali dokumentov in potem, ko je bilo zadevni osebi primerno omogočeno, da se opredeli glede razlogov, na katerih temeljijo navedeni dvomi (sodba z dne 16. junija 2016, EURO 2004. Hungary, C-291/15, EU:C:2016:455, točka 31).

63 Iz vseh določb, navedenih v točkah od 59 do 62 te sodbe, izhaja, da lahko carinski organ države članice pri določitvi carinske vrednosti glede na dani uvoz v skladu s členom 30(2)(a) in (b) Carinskega zakonika izključi carinske vrednosti, ki so bile prijavljene ob drugem uvozu istega gospodarskega subjekta v navedeno državo članico, pod pogojem, da navedeni organ te vrednosti predhodno izpodbija na podlagi člena 78(1) in (2) Carinskega zakonika, v časovnih mejah iz člena 221 navedenega zakonika in po postopku iz člena 181a Uredbe za izvajanje.

64 Položaj je drugačen, če se zadevni gospodarski subjekt sklicuje na transakcijske vrednosti v zvezi z uvozom, opravljenim v druge države članice. Ker namreč carinski organ države članice ne more vplivati na izbiro ustreznih organov drugih držav članic glede uporabe člena 181a Uredbe za izvajanje v zvezi z enim ali več uvozi, dejstvo, da zadnjenavedeni organi niso izpodbijali zadevnih transakcijskih vrednosti, samo po sebi ne more preprečiti, da bi prvonavedeni organ preučil verodostojnost transakcijskih vrednosti, na katere se sklicuje uvoznik. V takem primeru ta organ ohrani možnost izključitve carinskih vrednosti, prijavljenih pri drugem uvozu, ki ga je isti gospodarski subjekt opravil v drugih državah članicah, vendar pod pogojem, da to izključitev utemelji v skladu s členom 6(3) Carinskega zakonika s sklicevanjem na elemente, ki vplivajo na verodostojnost zadevnih transakcijskih vrednosti.

65 Ob upoštevanju teh ugotovitev je treba na tretje vprašanje odgovoriti, da je treba člen 30(2)(a) in (b) Carinskega zakonika razlagati tako, da lahko carinski organ države članice pri določitvi carinske vrednosti izključi transakcijske vrednosti v zvezi z drugimi operacijami predlagatelja carinjenja, čeprav ne ta carinski organ ne carinski organi drugih držav članic niso prerekali navedenih vrednosti, pod pogojem, da, prvič, v zvezi s transakcijskimi vrednostmi v zvezi z uvozom, opravljenim v to državo članico, navedeni organ predhodno izpodbija te vrednosti na podlagi člena 78(1) in (2) Carinskega zakonika, v časovnih mejah iz člena 221 navedenega zakonika in po postopku iz člena 181a Uredbe za izvajanje, in, drugič, v zvezi s transakcijskimi vrednostmi v zvezi z uvozom, opravljenim v druge države članice, ta organ to izključitev utemelji v skladu s členom 6(3) Carinskega zakonika s sklicevanjem na elemente, ki vplivajo na verodostojnost navedenih vrednosti.

Četrto vprašanje

66 Predložitveno sodišče s četrtim vprašanjem v bistvu sprašuje, ali je treba pojem blaga, ki je bilo izvoženo „v istem ali približno istem času“ kot blago, ki ga je treba ovrednotiti, uporabljen v členu 30(2)(a) in (b) Carinskega zakonika, razlagati tako, da se lahko carinski organ pri določitvi

carinske vrednosti v skladu s to določbo omeji na uporabo podatkov o transakcijskih vrednostih, ki se nanašajo na obdobje 90 dni, od tega 45 pred carinjenjem in 45 po carinjenju blaga, ki ga je treba ovrednotiti.

67 Kot je bilo navedeno v točki 34 te sodbe, je cilj določb o carinskem vrednotenju vzpostaviti pravičen, enoten in nevtralen sistem, ki izključuje uporabo arbitrarnih ali fiktivnih carinskih vrednosti. Carinska vrednost mora torej odražati resnično ekonomsko vrednost uvoženega blaga in zato upoštevati vse elemente tega blaga, ki imajo ekonomsko vrednost.

68 V tem okviru so carinski organi, kot je bilo navedeno v točki 38 te sodbe, zavezani preveriti vse podatkovne vire in podatkovne zbirke, ki jih imajo na voljo, da se carinska vrednost opredeli čim bolj natančno in čim bližje dejanskemu stanju.

69 Obveznost carinskih organov, da carinsko vrednost določijo na podlagi transakcijske vrednosti enakega ali podobnega blaga, ki je bilo izvoženo „v istem ali približno istem času“ kot blago, ki ga je treba ovrednotiti, je treba razumeti glede na te cilje.

70 Natančneje, namen zahteve, da se upošteva transakcijska vrednost blaga, ki je bilo izvoženo „v istem ali približno istem času“ kot blago, ki ga je treba ovrednotiti, je zagotoviti, da se upoštevajo operacije, ki so bile opravljene na datum, ki je dovolj blizu datumu izvoza, da se prepreči tveganje bistvene spremembe poslovnih praks in tržnih pogojev, ki vplivajo na cene blaga, ki ga je treba ovrednotiti.

71 Tako lahko carinski organ načeloma upošteva samo transakcijske vrednosti enakega ali podobnega blaga, ki je bilo prodano za izvoz v Unijo v obdobju, ki ga ta organ določi na 90 dni, od tega 45 pred carinjenjem in 45 po carinjenju blaga, ki ga je treba ovrednotiti. To obdobje se namreč zdi dovolj blizu datumu izvoza, da se prepreči tveganje bistvene spremembe poslovnih praks in tržnih pogojev, ki vplivajo na cene blaga, ki ga je treba ovrednotiti. Zato navedenemu organu, če ugotovi, da mu v tem obdobju opravljene izvozne operacije glede blaga, ki je enako ali podobno blagu, ki ga je treba ovrednotiti, omogočajo določitev carinske vrednosti tega blaga v skladu s členom 30(2)(a) in (b) Carinskega zakonika, načeloma ni treba razširiti preiskave, da bi vanjo vključil izvoz enakega ali podobnega blaga, ki je bil opravljen zunaj tega obdobja.

72 Če v tem 90-dnevnem obdobju ni bilo izvoza enakega ali podobnega blaga, mora carinski organ preveriti, ali je bil tak izvoz opravljen v daljšem obdobju, ki pa vseeno ni preveč oddaljeno od datuma izvoza blaga, ki ga je treba ovrednotiti, če so v tem daljšem obdobju poslovne prakse in tržni pogoji, ki vplivajo na cene blaga, ki ga je treba ovrednotiti, ostali v bistvenem enaki. Le če carinski organ pod nadzorom nacionalnega sodišča ugotovi, da takega izvoza ni bilo, lahko zaporedno uporabi metode določitve carinske vrednosti iz člena 30(2)(c) in (d) ali, če to ni mogoče, iz člena 31 Carinskega zakonika.

73 Zato je treba na četrto vprašanje odgovoriti, da je treba pojem blaga, ki je bilo izvoženo „v istem ali približno istem času“ kot blago, ki ga je treba ovrednotiti, iz člena 30(2)(a) in (b) Carinskega zakonika razlagati tako, da se lahko carinski organ pri določitvi carinske vrednosti v skladu s to določbo omeji na uporabo podatkov o transakcijskih vrednostih, ki se nanašajo na obdobje 90 dni, od tega 45 pred carinjenjem in 45 po carinjenju blaga, ki ga je treba ovrednotiti, če v tem obdobju opravljene izvozne operacije, namenjene v Unijo, glede blaga, ki je enako ali podobno blagu, ki ga je treba ovrednotiti, omogočajo določitev carinske vrednosti tega blaga v skladu s to določbo.

Stroški

74 Ker je ta postopek za stranki v postopku v glavni stvari ena od stopenj v postopku pred predložitvenim sodiščem, to odloči o stroških. Stroški za predložitev stališč Sodišču, ki niso stroški omenjenih strank, se ne povrnejo.

Iz teh razlogov je Sodišče (peti senat) razsodilo:

1. **Člen 30(2)(a) in (b) Uredbe Sveta (EGS) št. 2913/92 z dne 12. oktobra 1992 o carinskem zakoniku Skupnosti je treba razlagati tako, da se lahko carinski organ države članice pri določitvi carinske vrednosti v skladu s to določbo omeji na uporabo elementov, navedenih v nacionalni podatkovni zbirki, ki jo vzdržuje in upravlja on, ne da bi moral, kadar ti elementi zadostujejo za to določitev, dostopiti do informacij, s katerimi razpolagajo carinski organi drugih držav članic ali institucije in službe Evropske unije, pri čemer to ne vpliva na možnost navedenega carinskega organa, da če to ni tako, na te organe ali te institucije in službe naslovi zahtevo za pridobitev dodatnih podatkov za to določitev.**

2. **Člen 30(2)(a) in (b) Uredbe št. 2913/92 je treba razlagati tako, da lahko carinski organ države članice pri določitvi carinske vrednosti izključi transakcijske vrednosti v zvezi z drugimi operacijami predlagatelja carinjenja, čeprav ne ta carinski organ ne carinski organi drugih držav članic niso prerekali navedenih vrednosti, pod pogojem, da, prvič, v zvezi s transakcijskimi vrednostmi v zvezi z uvozom, opravljenim v to državo članico, navedeni organ predhodno izpodbija te vrednosti na podlagi člena 78(1) in (2) Uredbe št. 2913/92, v časovnih mejah iz člena 221 navedene uredbe in po postopku iz člena 181a Uredbe Komisije (EGS) št. 2454/93 z dne 2. julija 1993 o določbah za izvajanje Uredbe Sveta (EGS) št. 2913/92 o carinskem zakoniku Skupnosti, kakor je bila spremenjena z Uredbo Komisije (ES) št. 3254/94 z dne 19. decembra 1994, in, drugič, v zvezi s transakcijskimi vrednostmi v zvezi z uvozom, opravljenim v druge države članice, ta carinski organ to izključitev utemelji v skladu s členom 6(3) Uredbe št. 2913/92 s sklicevanjem na elemente, ki vplivajo na verodostojnost navedenih vrednosti.**

3. **Pojem blaga, ki je bilo izvoženo „v istem ali približno istem času“ kot blago, ki ga je treba ovrednotiti, iz člena 30(2)(a) in (b) Uredbe št. 2913/92 je treba razlagati tako, da se lahko carinski organ pri določitvi carinske vrednosti v skladu s to določbo omeji na uporabo podatkov o transakcijskih vrednostih, ki se nanašajo na obdobje 90 dni, od tega 45 pred carinjenjem in 45 po carinjenju blaga, ki ga je treba ovrednotiti, če v tem obdobju opravljene izvozne operacije, namenjene v Evropsko unijo, glede blaga, ki je enako ali podobno blagu, ki ga je treba ovrednotiti, omogočajo določitev carinske vrednosti tega blaga v skladu s to določbo.**

Podpisi